

Jmenuji se Milagro.

Ale mamka na mě volá Mili, Milinko nebo Černoško, protože mám úplně černý čumáček. Už mi padají víčka, mamka ještě svítí lampičkou a ohnutá u stolku cvaká něco do velké svítící věci. Trochu se na ni nalepím, hezky hřeje. Bráška Beník odpočívá se sestřičkou Venuškou. Ach, jak mi je dobře. Mám plné břicho, dostávám samé dobroty, hraju si, kdy chci, a každý den dostanu kupu pohlazení. Když jsem hodná a pěkně poslouchám, mamka mě chválí, když se mi nechce poslouchat, lítám a štěkám, mamka se na mě mračí. A teď se taky mračí, ale ne na mě. Vrčí...a bere si takovou ošklivou věc na obličej, aby viděla.

Mně je tak hezky... Protáhnu si tlapky a přisunu se ještě blíž k mamčiným zádům. I to malé lidské štěně už spí. Asi je ještě maličké, mamka ho ukládá ke spánku dřív než mě! Ani se mi nechce pomyslet na to, že bylo někdy jinak. Víte, já jsem se téhle své mamince nenarodila. Mám žíhaný kožíšek a čtyři tlapky. Nemluvím lidskou řečí. Namísto slov vydávám zvuky a pachy, kterým rozumí brácha a sestřička. Jsem pes, protože oni jsou také psi. Anebo jsem kos, protože pokaždé, když na něj zavolám, lekne se a uletí. Ten mi taky rozumí. A maminky mi rozumí. Víte, některé lidské mamky jsou i psí maminky, a to jsou ty nejzářivější a nejvoňavější bytosti na světě. Už jsem jich několik poznala.

Těžko se mi hledají ve vzpomínkách chvíle, které jsem trávila se svou první a opravdovou rodinou. Dostala jsem se do pěkné šlamastyky. Můj pán mě nechtěl, nedával mi jíst...a...a dost. Odvedl mě od mé rodiny, mých kamarádů. Nevím, co jsem mu provedla. Měla jsem ho ráda. Odvedl mě ke dveřím a za nimi byla smrt. Víte, smrt nemá vůni. Jak se k ní blížíte, pomalu vás svírá a vy máte strach. Chodí okolo a vy nevíte, kdy vás obejmě a sevře úplně. Ale já o tohle objetí nestála! Sice jsem si našla nové kamarády, ale moc jsme si v tom Místě smrti nemohli hrát. Každý den někdo odjel na výlet. Prý za duhový most! Duha?! Tady?? V Místě smrti?! To určitě jeli za odměnu!

Ten den se otevřela kovová vrátka mého chladného příbytku. Lidská bytost mě chytla za obojek a odvedla k jiné lidské bytosti. Na sluníčku celá svítila a tak krásně voněla! Až po nějaké době jsem zjistila, že to voní láskou a pohlazením. Že voní její úsměv, její ruce a její srdce. Ta mě přivezla do veliké psí společnosti, kde se o mě starali jak lidé, tak i noví psí kamarádi. Že by to byl ten Duhový most? Hurá!!! Rozhlížela jsem se, ale žádného z mých kamarádů z Místa smrti jsem tam nenašla... Tak je asi někde jinde... Však já ho najdu!

Ve dnech velké zimy přijeli lidé a naložili mě do auta a vezli mě daleko. A pak mně dali dalším lidem a opět mě vezli hodně moc daleko. Vezli mě autem, obludou, která pouští hrůzu na všechny strany. Dělá velký rámus a zápach. Jako někdy umím i já! Víte, v Místě smrti jsme také dělali rámus, chtěli jsme utéct, prosili jsme a hlavně plakali, protože jsme vůbec nerozuměli tomu, že tu jsme. A my tam nechtěli být! A smrděli jsme úplně všichni. Když musíte kakat na jediné místo, které vám dají, a tím místem je váš vydlážděný pelíšek, za chvíli všichni vypadají a voní stejně. Také proto jsme chtěli utéct. Umýt se a lehnout si na měkkou zem, pěkně do trávy. A já si teď ležela na měkkém, úplně nejměkčím pelíšku. Spali v něm i jiní pejsci, to já poznám! A tak jsem se stulila do jejich příběhů, které tu po sobě zanechali, a na chvíli mne zmohla únava. Jako teď, když vám to vyprávím.

Vzbudily mne něžné lidské ruce a jejich teplo. Pomalu jsem rozlepila oči a žasla jsem. Ta krásná lidská maminka mi připnula vodítko, hladila mě a do toho pekelně štěkala. Trochu jsem se lekla. Na to začala troubit! Co to je?! Ona mne hladí a přitom na mě křičí??!!! Ale kdepak, lidé prý tyhle zvuky dělají, když mají bolení v nosánku a krku. Aha... Tak to znám, ale já takový rámus tedy nenadělám!

Tahle Troubící maminka mě odvedla k jiné mamince. A tam mi bylo fajn! Poprvé jsem viděla postel a zrcadlo! A dokonce jsem mohla jíst úplně sama! Mamka nestrkala nos do mé misky a nechtěla mi ji zhltnout! Tak tohle je ten Duhový most? Príma! A pak musela mamka odjet. Když se se mnou loučila bylo jí smutno, to já poznám! A mně taky. A jak! Bylo mi u ní krásně. Troubící maminka si pro mě přijela a vyprávěla pohádku o Venušce a Beníkovi. Cože? Ony se píší pohádky o psech? No tedy... A Duha nikde...

V den, kdy napadlo hodně sněhu a Troubící maminka mě vezla od mé Maminky, co mi nebaští z misky, usnula jsem. Probudila jsem se až na bílém dvorku s malými stromy. Okolo auta nám běhal velký bláznivý pes. To je tedy vychování! S tebou nebudu kamarádit, nemysli si! Halama nepřestával. Troubící maminka vystoupila z auta a zdravila se s další dvounohou lidskou bytostí. To k ní patří ten křikloun! Naštvaně jsem se otočila v autopelíšku. Ten ošklivý a hlučný pes na mě řval: „Pojď ven!! Ahooj! Vylez!!! Víím, že tam jsi!!!!“ „Nejsem!“ , řekla jsem si... a lehla si tak, aby mě neviděl. Halamu mé chování značně rozproudilo, a tak se rozhodl, že si dveře auta otevře sám. To už začala Troubící maminka křičet, že se jí to nelíbí. Halama přestal a k mému údivu počkal, až vystoupím z auta. Jmenoval se Ben. Když jsem vykoukla z auta, všimla jsem si, že jí u nohy stojí další psí kamarád. Je to holka! Venuška důstojně mrzla ve sněhu, který lidem sahal po kolena. Byla moc pěkně ustrojená. Pohledem jsme se pozdravily a plna úzkosti jsem se k ní blížila, abych jí řekla, že jsem přijela s Troubící maminkou a nebudu se zde zdržovat déle, než by si přáli. Jenže Troubící maminka mě nechala u téhle nové Maminky, která měla doma Bena. A tak jsem se dostala na další místo, kde jsem chtěla hledat duhu...